

Имаме сведения, че най-късно други денъ руситѣ ще дойдатъ и въ нашия градъ. Ние нѣма да имъ се противимъ, защото е грѣхъ да проливаме безполезно кръвъ. Нашитѣ сили не сж въ състояние да се борятъ още съ рускитѣ.

Чичо Стоименъ мълчеше и слушаше. Милостѣта, която показва Селимъ къмъ бѣжанцитѣ преди месецъ, изобщо новото му поведение намалиха чичовата омраза къмъ турцитѣ, а частно къмъ Селима усѣти той нѣщо като симпатия, а можеби и приятелство. Наистина сѣнкитѣ на толкова загинали мили другари, невинно пролѣтатата кръвъ на брата му, неизразимитѣ претеглени страдания — всичко това викаше въ душата му за мѣсть, но отъ друга страна той се бѣше наситилъ вече на кръвъ, отвратилъ се бѣше. Нѣкакъвъ поривъ на благородство, предизвиканъ отъ Божията милостъ надъ него, надигаше се постепенно въ душата му, растѣше, просияваше и го караше да тури було на страшното минало. Каква полза отъ нови убийства? Защо е потрѣбно да се увеличава броя на вдовицитѣ и сирацитѣ — макаръ и турци да сж. Предъ чичовия погледъ се простираше новъ слънчевъ просторъ. Издигаше се нова свободна България съ златно немечтано до сега бждаще. Чичовиятъ идеалъ бѣше постигнатъ. Сега той му изглеждаше ослѣпително лъчезаренъ. Подъ общото сияние нѣмаше вече мѣсто за плачове и скърби, за страдания и мракъ. Всички трѣба само да се радватъ — и българи и турци. Нѣщо пѣеше въ чичовата душа и го караше да трепери отъ неизразима сладостъ, която се разливаше по цѣлото му тѣло и го галѣше.

Селимъ продължи:

— Стоимене, войводо, на вредъ у всички боеве ти показва голѣма храбостъ и спечели славно име. Ти победи, защото ето твоето става — ние сме поразени и вече повалени въ калѣта. Още едно нѣщо трѣба да дочакаме отъ тебе: великодушие и милостъ. Мога ли да очаквамъ отъ тебе покровителство надъ моя домъ, надъ хората ми, надъ имотитѣ ми?

— Можешъ! — отвърна чичо.